

for Mindretallet anførte. Jeg har imidlertid den Overbevisning, at det ærede Mindretal og navnlig ogsaa dets ærede Dødsfører vil finde det ganske overskødt at faae Uendningsforslagene om Vallo Stift og Benmetostes Kloster vedtagne, naar det bliver dem klart, at der ikke vil komme Noget ud af Bestraelfelser efter i alt Fald ad denne Vej at faae Oplysninger om disse Stiftelsers retslige Stilling til Staten. Det er klart, at Besvarelsen af ethvert Spørgsmaal om Benyttelsen af disse Stiftelsers Midler til dermed at understøtte Finantserne, vil berøve paa, om deres Forhold er af en saadan Bessaffenhed, at man kan drage dem ind under Finantserne saaledes, at de maae betragtes som en Deel af Statens Eiendomme, og efter hele den Betydning, dette Spørgsmaal har, vil det høie Thing vistnok finde det naturligt, at jeg giver mit Bidrag til at forebygge, at disse Uendningsforslag, som jeg virkelig ikke et Dieblit tvivler om idag ville blive forkastede, ikke komme til at staae saaledes, at de træde frem igjen ved enhver kommende Finantslovs Behandling, saaledes at man igjen skal forhandle om dem, naagtet det er klart, at det Spørgsmaal, der er Tale om at løse, er af den Natur, at det ikke kan løses gjennem Statsregnskabet, fordi dette ikke kan give de fornødne Momenter til Besvningen. Det, hvorpaa Spørgsmaalet til enhver Tid maa komme an, er aabenbart dette, om Vallo Stift og Benmetostes Kloster nogensinde have været Krongods. Jeg tør paastaae, at de aldrig have været det, men at de til alle Tider have været behandlede som aldeles private Eiendomme. Jeg skal ikke gaae meget dybt ind paa en historisk Paavistning af Rigtigheden af, hvad jeg her har sagt, men jeg skal blot bemærke, at Vallo Stift allerede under Christian den Første blev erhvervet af Kongen. Det gif imidlertid meget snart fra ham igjen, idet han overdrog det til En af den Familie, som tidligere havde besiddet det, men senere købte Frederik den Fjerde det og gav det 1708 til sin Dronning Anna Sofie. Da hans Søn, Christian den Sjette, kom paa Thronen 1730, tog han dog, af Hensyn, som ligge nær for alle dem, der kjende noget til de daværende

Forhold, uden videre Vallo fra sin Stedmoder, Anna Sofie, og gav det Aaret efter til sin Gemalinde, Sophie Magdalene, som deraf oprettede Vallo Stift ved en Fundats, som Christian den Sjette confirmerede. Jeg skal strax oplyse dette nærmere. Benmetostes blev kjøbt 1694 af Christian den Femte og strax givet til hans Dronning Charlotte Amalte. Ved hendes Død blev der Spørgsmaal om Arveskaldet; det skulde tilfalde Frederik den Fjerde, Prinds Carl og Prindsesse Hedevig, men Kongen renoncerede paa sin Part, og det tilfaldt da Prindsesse Hedevig, som oprettede det til et Kloster, hvis Fundats blev stadfæstet af Christian den Sjette. — Jeg har sagt, at disse Stiftelser aldrig have været Krongods, og gaaer derved ud fra den Bestemt og, som jeg antager, vel grundede Betragtning, at intet Gods og ingen Midler ere gaaede over til at blive Krongods, blot fordi de i en kort Tid have været i en Konges Besiddelse. Jeg vil ikke tale om den grændseløse Urimelighed, der vilde ligge i at statuere, at Alt, hvad en af de enevældige Konger en kort Tid havde haft i sin Besiddelse, skulde være gaaet over til at blive Krongods; det vilde mange Gange lede til den allerførste Ratterlighed; men det, som her gjør Udslaget, er en Betragtning af Kongelovens §§ 19 og 20, og jeg fremdrager dem, fordi det er klart, at det netop er disse Hensyn, der komme i Betragtning ved Afgjørelsen af det foreliggende Spørgsmaal. Kongelovens §§ 19 og 20 indeholde Bestemmelse om, at, hvad der er blevet erhvervet af Kongerne ved Sværdet og paa de andre Maader, der ere nævnte, som andet retlig Adkomst, kommer til at henhøre til Kronens Eiendomme, men baade § 19 og § 20 gaaer vel at mærke ud fra en bestemt Forudsætning om, at det er saadant Gods, med Hensyn til hvilket der har været en vedvarende Besiddelse, og tager slet ikke Hensyn til saadant Tilfælde, hvori en Konge en Maanedstid eller to, eller maaskee i det Høieste i et Aarstid har været i Besiddelse af Noget, han har erhvervet, men som han igjen har overdraget til Andre. Kunde der være Tvivl herom, vilde man, ved at see efter i § 20 i Kongeloven, finde, at der er givet nogle Be-